

Son Anahtarı

– Dilaraaksoy · 06 Kasım 2022

Elbisesi değişti gökyüzünün; yine... Gündüz krakerini çiğnerken aşk, birdenbire yine gecesi oldu hasreti... Bu soru işaretinin çengelli iğne ile hayatı tutturması gelmiş ama becerememiş, eli yatkın değil. Ağrı kesici içirmiyorum aşka, başı dönüyor sonra. Her acı vereni kendisine; yaşama sebebi sanıyor. Acemi o daha. Yürütüp onu ezberimde, bana çarptığı ve kalbimden özür dilediği emekleme dönemlerini anlatıyorum aşka.

Sonra o geliyor karşıdan. Gözleri tıpkı gecenin elbisesi gibi, ışıl ışıl; şehrin bütün alacasını kapıp gözlerine zerk etmiş. Gözlerim kamaşıyor. Cebinden bir anahtar düşürüyor, her hâli sükûnetli bir mutluluk gibi olan eklemlerinden bir cesaretle özür dileyip yere eğilerek anahtarını alıyor.

Gecenin yaramaz ve bir türlü uyumayan baykuşundan rica ediyorum; anahtarın neye ait olduğunu ona sorması için. Ben soramam. Karşı kıyısına geçemedim yüreğinin. Baykuşun kulağına eğiliyor, fısıltılı: dudak okuyorum, bir türlü yüreğini okuyamadım.

“Bu anahtar, yüreğimin...”

Eyvah! Anahtarı yüreğinin...

Kismetimin ismet zamanı; geceler gündüzle eşitlenir, ellerindeki yaşama sevinci ellerime konar belki, o anahtarı çalsam mı?

Eğer bu aciz hırsız kovalamayacaksa şehrin ışıkları ve gözleri; ben, hazırım.

En günahkâr yerinden kıvrılıp ayak dibindeki ezilmiş zaman olabilirim, görünmüyorum, ayakkabısının tekdüze izi olabilirim. Her şey olabilirim, kalbinde bir şey olabilmek için...

Baykuş bizi yalnız bıraktı. Yürüyorum, kalbim denize ilk defa girecek olmanın heyecanı gibi bir heyecan yaşıyor, ona yaklaşırken ben. Kalbimin zilene uyanmasın, anahtarı cebinde...

Sonunda beni fark etti. Parlak ışıklarla kaplı gözleri, en yabancı kaderin izinli yetimi gibi oldu şimdi bana. Bir yavru kedi gibi bakakaldım, alamadım anahtarını.

Kaldırıma oturdum, soluk soluğa. O anahtarı çalarak yüreğinin hangi kapısını açabilirim? Eğer bana açılmaya müsait değilse anahtarla mutluluk satın alabilir miyim?

Elbisesi değişti, hüzün yüzümün; maskemi çıkarmam. Bir gün sahici bir yaşamak hallerinden bulaşıp zamanına, nasıl olduğunun kadersel resmini çizeceğim sevdiğim. Kelimelerimin kavalyesi olacak yepyeni gıcır gıcır alınmış bir mobilya gibi; mutluluk...

Korkmuyorum. Sevmek hangi yokuştan yuvarlanıp dibime geldiyse ona harcadığım zaman ve sana kapıldığım kader iklimimin rotasının sen çizmek yolu; helâl hoş olsun.

Eğer anahtarı düşürürsen ve çalmaya cesaret eden birileri olursa bil ki; zorla çalınan bir kalp kimsenin işine yaramaz. Bu yüzden kırmadım kalbinin kapısını.

Gönülle gelen başımızın tacı, gönlümüzün saadet sadakasıdır. Ben buralardayım, hep ve hâlâ; bir gün gözlerim görecek yeniden seni. Saadetin saf arka kapısından gireceksin içeri. “merhaba” kelamında “merhaba” mutluluğu seslenecek aşka.

Sen, yolunu değiştiren de benim yolum sana çıkandır. Çıkmaz sokak gözyaşları selde hayatını

kaybedenlerin bedeli oldu.
Ben aşkının yolcusuyum. Gel sevsen, gelmeyip sevmesen de...
Ruhu yürekten kaçak sana atılan bir imza bu aşk. Yoklukta tüketen yorgunlukların yine de canı sağ olsun yamacındayım.
Bir gün göreceğ gözlerim yeniden ve gerçekten seni; susmamı istersen hep susarım. Zaten gözlerim konuşmaya çoktan hevesli.
Şarkının cesaretli yolculuğuydu bu satırlar.
Ben, imkân çiçeğinin tohum yanıyım.
Kurusam da ve solum da tohum olan başka bir imkânda can bulacak olandır.
Ölüm ölüm hep dirilir aşka.
Sevdiğim, yediverenlere karışmış aklının kör bilmecesi; üzülme, elbet düzeltirim her şeyi.
Ne de olsa soru işareti görünümlü sorun işareti bu aşkta hep benim...
Öptüm kalbinin bana kiremit yerinden; tuğlasından sağ çıkıp yine de sana ölenim ben...
Dilara AKSOY